

щички, прорѣдени по високия брѣгъ, се оглеждали при хубаво време въ водитѣ на гладката морска повърхностъ.

А чудна била гледката на това селце — крепостъ откъмъ морето. Предъ и наоколо блестѣла огледалната повърхностъ на безкрайния морски ширъ, въ която се оглеждало още по-безкрайното небе. Задъ крепостъта се откроявалъ неподвижно тъмно-зелениятъ фонъ на гжститѣ странджански джбови и букови гори, пълни съ стройни и миловидни сърни, съ мъжествени и горди елени — съ рогове цѣлъ храсталакъ. Тукъ скитали на воля безброй лисици, настрѣхнали и зжбати глигани, страхотно виещи чакали, страхливи зайци и безброй пернати орфеи. Окжпанитѣ въ синкавия морски лазуръ утринни лжчи на слънцето нѣжно галѣли крепостъта. При залѣзъ слънце тѣ се протѣгали като безкрайни златни снопове низъ падини и презъ клонеститѣ джбове, за да дадатъ последна цѣлувка на морето.

За да предпазятъ това прелестно гнѣздо отъ морски разбойници, трудолюбивитѣ българи съ много трудъ и срѣдства се погрижили да опашатъ полуостровчето откъмъ сушата съ дебела и висока каменна стена. Нейнитѣ развалини и днесъ учудватъ посетителя съ внушителнитѣ си размѣри и замахъ. Здрава порта на единичкия изходъ осигурявала спокоенъ сънъ на обитателитѣ ноще. На най-тѣсното мѣсто на залива (устие на р. Крагачъ) било съградено нѣщо като вълноломъ, а на отвора му се опѣвала огромна желѣзна верига, за да не могатъ неприятелски гемии да влизатъ вътре.

Крепостъта Урду-виза си имала свой управителъ или управителка — владѣтелка.

Утринното слънце заварвало всички жители на работа: едни по скелята, отгдето се изнасяли първокачествени дървени вжглища, други въ — гжститѣ гори, съ брадва въ ржка. Женитѣ и момитѣ работѣли по ста-